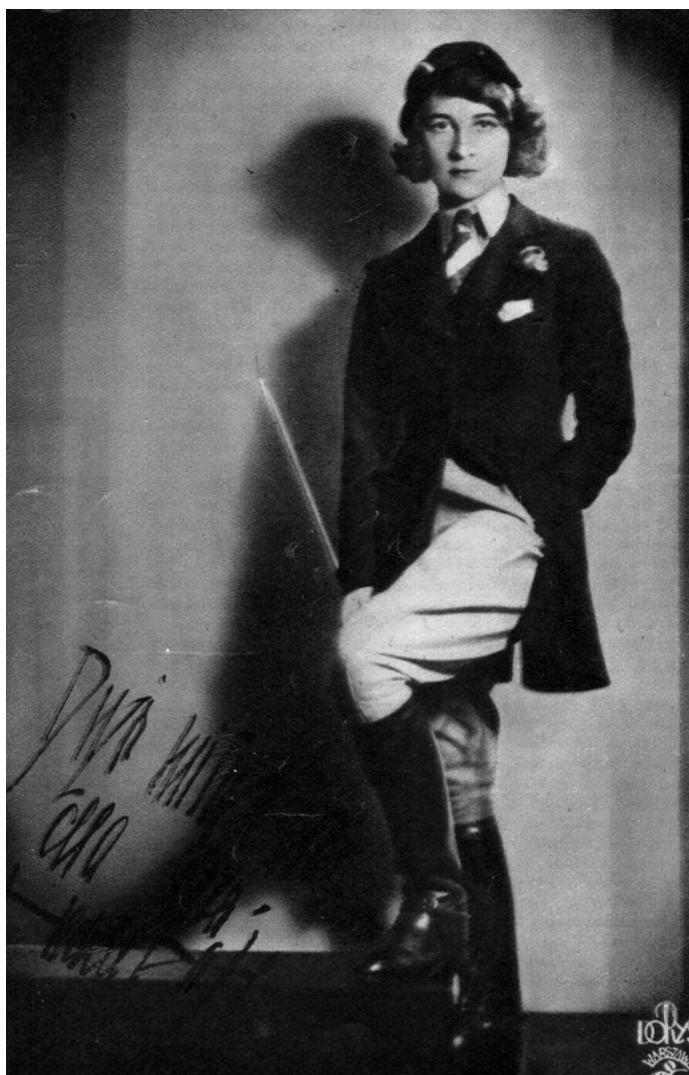


## Jadwiga Pate

Urodziła się w 1901 roku, jako córka Sławomira Mąkowskiego i Janiny Anny z Prądyńskich. Przed I wojną światową, kiedy jej matka wyszła powtórnie za mąż za Józefa hr. Łubieńskiego mieszkała wraz z rodziną w Konstancinie, w willi "Marychna". Jej pierwszym mężem był Sławomir hr. Dzierżawski. W 1927 roku wyszła powtórnie za mąż za Maurice'a Pate'a amerykańskiego milionera, przedsiębiorcę i filantropa, współpracownika Herberta Hoovera a po II wojnie światowej założyciela i pierwszego dyrektora UNICEF-u. W 1935 r. wyjechała z mężem do USA ale z powodu tęsknoty za krajem i rodziną w 1937 roku wróciła do Polski. Małżonkowie do końca życia pozostawali w przyjaznych stosunkach.



Heddi Pate, ok. 1934 r. Zdjęcie Benedykta Jerzego Dorysa  
ze zbiorów Tadeusza Władysława Świątka

Po powrocie do kraju Jadwiga Pate zamieszkała w Konstancinie, w willi "Ukrainka", w późniejszym okresie mieszkała również w willi przy ul. Gąsiorowskiego oraz pensjonacie "Boża Wola". Znana jako Heddi Pate, szybko zyskała sławę miejscowej legendy wzbudzając zainteresowanie ekscentrycznym trybem życia. Niemal codziennie można ją było zobaczyć podczas przejażdżki, za kierownicą zielonego Packarda (była jedną z pierwszych kobiet w Warszawie noszących na co dzień spodnie i posiadających prawo jazdy) lub konno. Była wielką miłośniczką koni i laureatką wielu konkursów hippicznych. Jej kolejnym partnerem życiowym został Eryk Brabec, przedwojenny kawalerzysta, miłośnik sportów jeździeckich, w latach 1957-83 Sekretarz Generalny Polskiego Związku Jeździeckiego i międzynarodowy sędzia w zawodach jeździeckich.



Heddi Pate w swoim Packardzie. Zdjęcie ze zbiorów Tadeusza Wł. Świątka



Heddi Pate na koniu. Zdjęcie ze zbiorów Tadeusza Wł Świątka

W wrześniu 1939 roku mimo możliwości wyjazdu m.in. ze względu na posiadanie obywatelstwa amerykańskiego Heddi Pate zdecydowała się na pozostanie w Polsce. W 1944 roku, w czasie powstania warszawskiego, zginęła jej matka.

Po wojnie zaangażowała się czynnie w odbudowę stolicy i pomoc charytatywną dla poszkodowanych. Była przewodniczącą polskiej UNRR-y - amerykańskiej organizacji utworzonej w celu udzielania pomocy krajom wyzwolonym spod hitlerowskiej okupacji. W 1947 roku została sekretarzem a później przewodniczącą Społecznego Funduszu Odbudowy Stolicy Skolimów-Konstancin. Działała społecznie w różnych komisjach i komitetach m.in. Komitecie Pomocy Dzieciom i Młodzieży przy Ministerstwie Oświaty, Polskim Komitecie Rehabilitacji Inwalidów, Polskim Związku Jeździeckim. Przez jakiś czas był wiceprzewodniczącą Komitetu Powiatowego w Piasecznie.

Zmarła 31 października 1960 roku w Łodzi. Została pochowana na cmentarzu w Skolimowie.